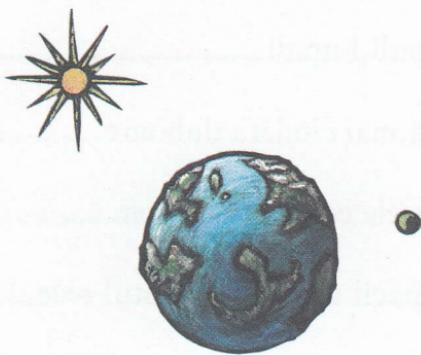

Povestea planetei **albastre**

Illustrații de Áslaug Jónsdóttir

Traducere din limba engleză de
Ivana Marinescu

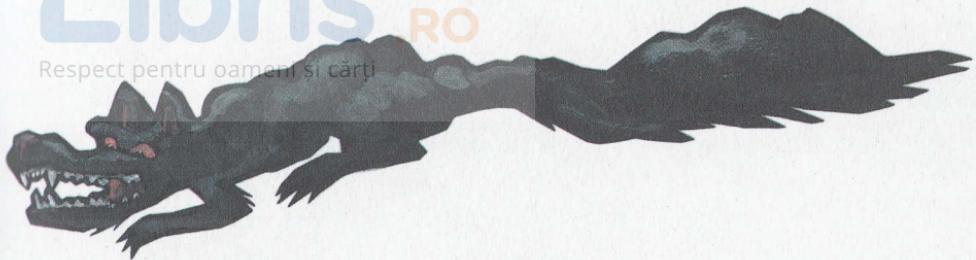

Editura Paralela 45

Cuprins

A fost odată ca niciodată o planetă albastră	7
Și povestea începe.....	11
Monstrul din spațiu.....	16
Domnul Ziurel	19
Pulberea de fluturi.....	24
Se lasă seara, apune soarele	31
Lupul! Lupul!	37
Cea mai ciudată duhoare	42
Marele concurs de zbor	47
Copacii urlători și vântul rece.....	51
Fiorosul grizzly	56
Păianjeni păroși și insecte otrăvitoare	59

Fluturii monstruoși.....	63
Cele mai sălbaticice animale sălbaticice	68
Copiii fantomatici.....	73
Comedianțul Ziurel Bucurel	87
Al cui e soarele?.....	92
Alegerile	96
Petrecerea	101
BOMBA din ladă.....	106
Inimă de fier sau inimă de piatră	113
Visul lui Ziurel Bucurel	116
Majestatea Sa Ziurel Bucurel	121

All fost odată ca niciodată o planetă albastră

A fost odată ca niciodată o planetă albastră, undeva în spațiu, departe de tot. La prima vedere, părea o planetă albastră ca oricare alta, și e puțin probabil ca vreun astrolog sau vreun astronaut să-i fi aruncat o a doua privire. Un soare și o lună înconjurau planeta zi de zi, vântul adia prin iarbă și printre flori și cascade se rostogoleau de pe creste înalte în canioane adânci și întunecoase. Pe cer se plimbau nori, iar în spatele lor se zăreau stele licărind. Planeta era acoperită de zone de uscat și în jurul fiecareia era câte un ocean care putea să fie liniștit ca o oglindă, până când era asaltat de vânturi furioase și izbit în mii de picături de malurile stâncoase.

Planeta albastră era foarte specială dintr-un motiv anume: acolo locuiau numai copii. Mai erau și plante și animale, desigur, dar de jur împrejurul planetei nu erau decât copii de toate formele și mărimele. Copii mari, copii mici, copii grăsuți și copii slăbuți, iar unii erau chiar ciudați, asemenea copilului pe care-l vezi în oglindă. Erau mai mult de o sută, aşa că să zicem că erau fără număr. Copiii erau

cu totul liberi să facă ce-aveau chef, căci pe planeta albastră nu locuia niciun adult. Nu era nimeni care să le ordone ce să facă. Chiar erau niște copii sălbatici. Mâncau atunci când le era foame, dormeau când îi dobora oboseala, iar între timp se jucau fără să fie întrerupți de cineva. Aceste cuvinte nu sunt o critică la adresa adulților, mulți dintre ei fiind chiar drăguți.

Planeta albastră era frumoasă, dar era și un loc primejdios. Fiecare zi era atât de plină de pericole și de încântare, că niciun adult n-ar fi putut să trăiască acolo fără să-i iasă peri albi și fără să se ofilească din cauza stresului și a grijilor. De aceea niciun adult nu mai călcase pe planetă de când avea amintiri cel mai mic dintre copii, iar astronomii nici nu îndrăzneau să-și îndrepte telescopele către planeta albastră.

Ați putea întreba: de unde veneau copiii? Cum se înmulțeau? Nu creșteau niciodată? Cum se născuseră dacă nu existau adulți pe planetă? Răspunsul e simplu: nu se știe.

Cum spuneam, oamenii de știință nu erau interesați de planetă și nu se făcuseră niciun fel de cercetări asupra ei. Știm doar că era plină de

copii sălbatici care nu creșteau niciodată. Din cine știe ce motiv necunoscut, izvorul tinereții din inima lor părea nesecat și, de fapt, copiii puteau să aibă pe puțin câteva sute de ani.

Pe planeta albastră copiii aveau parte de nenumărate aventuri. Puteau să urmărească licurici în întuneric sau să se cățăre pe crestele stâncoase și să sară în apele calde. Puteau să culeagă scoici pe plajă și să se uite la țestoase cum se tărăsc pe mal și-și depun ouăle. Pe crestele înalte era plin de cuiburi de păsări și de ghețari albi și reci care se prăbușeau în mare, crăpându-se și făcându-se bucatele. Pădurile erau de un verde-deschis ziua și în ele își făceau veacul tigri și papagali, iar seara, când lupii începeau să urle, devineau verde-închis. Noaptea, când se trezeau lilieci, iar păianjenii cu picioare păroase își țeseau pânza printre crengi, erau de un verde-întunecat.

O dată pe an pe planeta albastră avea loc un incredibil eveniment. O rază de soare

răzbătea printr-o crăpătură din peretele peșterii din Munții Albaștri. Nu era o peșteră obișnuită. Era plină de fluturi adormiți. Iar când lumina invadă peștera și le făcea aripile să lucească, se petreceau ceva minunat: fluturii se trezeau din somn. Foarte încet, liniștit, începeau să bată din aripi și apoi se ridicau în aer, unul câte unul, după care ieșeau din peșteră. Urmăreau soarele de pe cer întreaga zi, înconjurând planeta peste uscat și peste mare, peste munți și peste văi, înainte să se întoarcă în peșteră și să adoarmă la loc, pentru a se trezi peste un an.

Zborul fluturilor era cea mai mare minune de pe planeta albastră. Ziua cu pricina era plină de fericire. Copiii stăteau întinși pe spate și se uitau la fluturii care umpleau cerul până când aceștia dispăreau la orizont.

Dar toate minunile și încântarea nu se pot compara cu aventurile povestite în această carte. Căci urmează cea mai primejdioasă și mai incredibilă aventură pe care și-ar fi putut-o imagina vreodată un copil de pe planeta albastră.

Și povestea începe...

Și povestea începe pe o mică insulă din marea ocean, cu puțin înainte de trezirea anuală a fluturilor. Era o zi frumoasă de vară, iar Brimir se plimba de-a lungul plajei cu nisip negru, adunând cochilii și aruncând cu pietre plate pe suprafața apei. Înainta încet printre cuiburile pinguinilor, mergând în zigzag prin multime, cu mare atenție să nu calce pe ouăle lor.

Brimir se ducea să-i arate prietenei lui Hulda o piatră frumoasă pe care o găsise în apropiere de Munții Albaștri. Doar capul ce i se zărea: câteva șuvite din părul blond se ițeau din cărdul alb-negru de pinguini. Îi chiorăiau mațele, căci uitase să mănânce când o pornise la drum. Se uita la ouăle delicioase de sub pinguini și-i lăsa gura apă, dar când surprinse privirile lor încruntate, își luă gândul. Până la urmă, era singur împotriva a mii de pinguini. Avea el o minte ascuțită, dar ciocurile lor erau mai ascuțite decât sulițele.

Brimir o văzu pe Hulda trăgând după ea un sac mare și alergă spre ea.

- Bună, ce-i în sac? îi spuse el.
- O focă.
- O focă?

— Da, o focă, dar și niște portocale și doi iepuri!

— Mmm! Ai prins o focă?

— O, n-a fost mare lucru, era atât de mică. I-am dat cu o bâță în cap, spuse Hulda și-i arăta cum, atingându-l ușor pe cap.

— Să te ajut să duci sacul?

— Ar fi drăguț din partea ta.

O luară de-a lungul plajei, trăgând după ei sacul care le ștergea urmele pașilor pe nisip.

Brimir și Hulda scrutară marea și nisipul negru al golfului cu palmieri unde aveau să jupoie și să frigă foca. Adunară crengi, aprinseră un foc și prăjiră foca întreagă. După ce mâncără și se saturară, se asezără pe nisip să privească apusul soarelui. Apoi se întinseră pe spate și priviră la stelele care devineau tot mai strălucitoare pe măsură ce întunericul sporea.

— Cred că a fost cea mai bună și mai frumoasă zi din viața mea, șopti Hula și zâmbi.

— Da, e chiar mai bună decât cea mai bună zi din viața mea, care a fost ieri, spuse Brimir.

— Ce-ai făcut ieri?

— Nimic special. Doar că m-am simțit atât de fericit, spuse Brimir zâmbind.

— Viața devine din ce în ce mai bună.

— Și curând or să apară și fluturii, zise Hulda, radiind de fericire.

Brimir îi arăta Huldei piatra pe care o găsise. Cum mai strălucea! În mii de curcubeie! Ca un milion de stele.

— E frumoasă!

— E pentru tine, spuse Brimir.

